

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: **P. H. S.** státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem
zastoupený JUDr. Martinem Novákem, advokátem
se sídlem Praha 7, Výstaviště Praha 7 č. 67

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019 č.j. MV-88668-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 4. 2019 č.j. OAM-17943-17/ZM-2018 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva nebyl podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“) z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. j) ZPC žalobci jakožto držiteli zaměstnanecké karty udělen souhlas se změnou zaměstnavatele.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stručně shrnul průběh řízení před správním orgánem prvního stupně a nosné důvody rozhodnutí ministerstva. Konstatoval, že rozhodnutí ministerstva obsahuje výrok, který splňuje požadavky uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu, a odůvodnění, ze kterého je zřejmé, jaké důvody vedly k neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele žalobce, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně vycházel a jakými úvahami se při aplikaci ZPC řídil tak, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí ministerstva bylo vydáno v souladu se zákonem a není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
3. Žalovaný dále uvedl, že pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je neurčitým právním pojmem, který za účelem správné aplikace předpokládá ze strany správního orgánu správní uvážení. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 1. 2012 č.j. 9 As 80/2011-69, v němž se NSS obecně zabýval aplikací zákonných ustanovení obsahujících neurčité právní pojmy, přičemž v posuzovaném případě tak činil přímo na podkladě výše uvedeného pojmu. S ohledem na závěry obsažené v odkazovaném rozhodnutí NSS žalovaný shrnul, že správní orgány nejsou povinny obecně definovat pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, nýbrž pouze zhodnotit, zdali konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod tento pojem subsumovat. Jazykovým výkladem pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je třeba dojít k závěru, že se jedná o takovou překážku, která není zákonem přímo definována a která zároveň musí dosahovat takové intenzity, aby ji bylo možné označit za závažnou. Výkon nelegální práce na území lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2019 č.j. 51 A 33/2018-34. Konstatoval, že v případě žalobce nelze mít pochyb o tom, že výkon práce skladníka je jeho dominantní činností, které se na území věnuje prakticky každodenně, tudíž intenzita jeho jednání, tj. výkonu závislé činnosti v období minimálně od 23. 5. 2018 bez uděleného souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty (a tedy v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou), je vysoká. Rovněž NSS v rozsudku ze dne 20.2.2019 č.j. 6 Azs 7/2019-19 dospěl k závěru, že jinou závažnou překážku pobytu cizince na území může představovat i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v České republice.
4. Žalovaný uvedl, že v případě žalobce je spisovým materiálem dostatečně prokázáno, že minimálně v době od 23. 5. 2018 vykonává závislou práci pro zaměstnavatele HL spol. s r.o. (dále jen „zaměstnavatel HL“) bez uděleného souhlasu se změnou zaměstnavatele, tj. v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, která mu byla vydána s platností od 26. 2. 2018 do 4. 12. 2019 k zaměstnavateli C s.r.o. (dále jen „zaměstnavatel C“), tedy se svým jednáním dopouští výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Byl tak naplněn důvod pro neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017 č.j. 11 A 168/2017-47.
5. Podle žalovaného nelze přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce se domníval, že již podáním žádosti a tím, že je držitelem platné zaměstnanecké karty, splnil veškeré náležitosti, a u zaměstnavatele HL tedy může pracovat, ani ke skutečnosti, že zaměstnavatel žalobce si

nebyl vědom toho, že bez uděleného souhlasu nemůže cizince zaměstnat. Znalost právních předpisů, tím spíše zákona, který se žalobce a jeho zaměstnavatele bezprostředně dotýká, je zcela na jejich libovůli. Neznalostí právních předpisů se vystavují riziku porušení či nedodržení pravidel z nich plynoucích. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015 č.j. 5 A 298/010-48, ve kterém soud mimo jiné uvedl, že *„platí obecná právní zásada ignorantia legis neminem excusat, tzn. neznalost zákona neomlouvá. Cizinec musí sám dbát na to, aby znal právní předpisy České republiky a aby je také dodržel. Cizinec by se měl ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého pobytu, měl by znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince.“*

6. Žalovaný zdůraznil, že žalobce ve smyslu § 52 správního řádu nedoložil žádný doklad, kterým by prokázal své tvrzení, že ihned poté, co byl jeho zaměstnavatel upozorněn na skutečnost, že do doby písemného rozhodnutí nemůže zaměstnat držitele platné zaměstnanecké karty, se žalobcem ukončil pracovní poměr a do současné doby čeká na udělení souhlasu.
7. Žalobce požádal správní orgán prvního stupně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 7 ZPC, čehož si musel být vědom, neboť toto zaškrtl i ve formuláři žádosti v bodě A. Podle uvedeného ustanovení ZPC podléhá změna zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty přechodnému souhlasu ministerstva. Žalobce však nastoupil do zaměstnání a začal pracovat již v době, kdy mu ještě žádný souhlas ze strany ministerstva udělen nebyl, tj. aniž by vyčkal na rozhodnutí o jeho žádosti, čímž se dopustil výkonu nelegální práce, neboť vykonával závislou práci bez uděleného souhlasu se změnou zaměstnavatele, a tedy v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Případné přerušení této činnosti nic nemění na skutečnosti, že došlo k nerespektování zákona České republiky, a na nastalé situaci nic nemění ani skutečnost, že jednatel zaměstnavatele HL nevěděl, že takto činit nesmí. V souvislosti s námitkou, že žalobce nebyl ze strany správního orgánu náležitě poučen a upozorněn na skutečnost, že nesmí pracovat až do doby vydání rozhodnutí, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2018 č.j. 45 A 60/2017-38, v němž soud uvedl, že *„byť lze z obecných zásad správního řízení dovodit povinnost správního orgánu v průběhu řízení spolupracovat s účastníkem (žadatelem), nelze z toho dovozovat povinnost správního orgánu postupovat tak, aby žádosti bylo vyhověno. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál tím, že žalobkyni umožnil hájit její práva a oprávněné zájmy tím, že ji poučil o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a umožnil jí vyjádřit se k těmto podkladům (aniž by měl povinnost jí přitom sdělovat závěry, které z podkladů hodlá vyvodit).“*
8. K výzvě o poskytnutí součinnosti spočívající v předložení dokladů prokazujících příjem žalobce, která měla žalobce utvrdit v tom, že je jeho žádost v pořádku a je potřeba pouze doložit výplaty, žalovaný uvedl, že pobytovou kontrolou bylo zjištěno, že žalobce již nastoupil do zaměstnání k zaměstnavateli HL, u kterého o souhlas se změnou teprve žádal. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval v souladu s § 3 správního řádu a za účelem zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tj. za účelem ověření, zda pracovní poměr žalobci skutečně vznikl a zda je mu za výkon závislé práce vyplácena i mzda, využil svého oprávnění a podle § 50 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k poskytnutí potřebné součinnosti spočívající v předložení dokladů prokazujících příjem plynoucí mu z výkonu závislé činnosti, resp. ze zaměstnání u zaměstnavatele HL. V reakci

na tuto výzvu žalobce předložil výdajové pokladní doklady a mzdový list za rok 2018, ze kterého vyplývá, že žalobce nastoupil do zaměstnání dne 18. 5. 2018 na pracovní pozici skladník, jedná se o pracovní poměr s pracovním úvazkem 40 hodin týdně a měsíční mzdou ve výši 13. 500,- Kč, přičemž mu zaměstnavatelem HL byla za měsíc květen, červen, červenec, srpen a září 2018 vyplacena mzda.

9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve připomenul skutková zjištění učiněná správními orgány a jejich hodnocení popsané v odůvodnění rozhodnutí ministerstva a v napadeném rozhodnutí. Připustil, že skutečně pracoval u zaměstnavatele HL, ač tam pracovat neměl, protože ještě nedostal povolení od Ministerstva vnitra. Žalobce ale chtěl pracovat, i jako skladník, a proto ve své horlivosti, ve snaze pracovat a žít, porušil ustanovení zákona, z něhož plyne, že bez souhlasu – povolení Ministerstva vnitra nesmí vůbec nic dělat. Žalobce namítl tvrdost ZPC s tím, že je přesvědčen, že v jeho případě byla zbytečně důsledně dodržena ustanovení zákona.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na podrobné rozvedení skutkového stavu a průběhu správního řízení uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce odkazující na tvrdost ZPC zmínil závěry NSS obsažené v rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018 č.j. 4 Azs 229/2017, v němž se soud vyjádřil tak, že *„I když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit.“* Žalovaný je toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce a neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí ministerstva bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Obě tato rozhodnutí byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Ze strany žalovaného nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a nebylo shledáno porušení základních zásad správního řízení.
11. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že měl od 26. 2. 2018 zaměstnaneckou kartu, pracoval u zaměstnavatele C, a to do 17. 5. 2018, kdy pracovní poměr ukončil a dne 23. 5. 2018 nastoupil u zaměstnavatele HL. Téhož dne, tedy 23. 5. 2018 podal žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele na příslušném odboru cizinecké policie ČR. Správní orgán prvního stupně provedl dne 15. 6. 2018 kontrolu, při které bylo zjištěno, kde žalobce skutečně žije a kde pracuje. Zde se správní orgán podle názoru žalobce nezachoval jako ochránce zájmu státu, ale záměrně nechal jak zaměstnavatele HL, tak žalobce v přesvědčení, že je vše v pořádku. Nevydal žádné vyjádření, žádné upozornění, žádné stanovisko, vůbec nijak nereagoval. Až teprve na základě urgency ze dne 8. 10. 2018 byl žalobce správním orgánem vyzván k součinnosti. Žalobce v replice správnímu orgánu vytkl, že jej při kontrole dne 15. 6. 2018 neupozornil na porušení zákona o zaměstnanosti, nechal jej v klidu, aby mohl pracovat u zaměstnavatele HL až do září 2018 a teprve následně tento fakt využil k uplatnění § 56 ZPC. Je pravdou, že neznalost zákona neomlouvá, žalobce však namítl, že při rozhodování se má posuzovat každý případ jednotlivě, ne paušalizovat všechna rozhodnutí pod neurčitý pojem „závažná překážka“, zejména když svým nerozhodnutím správní orgán žalobci umožnil, aby naplnil ustanovení o porušení zákona o zaměstnanosti. Dle žalobce je tak posílena domněnka, že liknavost správních orgánů je záměrem směřujícím k nevyhovění žádosti. Žalobce dodal, že na

území ČR dlouhodobě žije a podniká jako OSVČ jeho otec, žije zde jeho matka a další příbuzní a navíc se žalobce v mezidobí oženil s občankou České republiky L. K., s níž žije ve společné domácnosti. Po celou dobu, po kterou probíhá řešení případu jeho „nelegální práce“, zde žalobce žije na úkor své rodiny, včetně manželky.

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
13. Podle § 42g odst. 7 ZPC v relevantním znění změna zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty podléhá předchozímu souhlasu ministerstva. Ministerstvo udělí na žádost držitele zaměstnanecké karty souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2 a nenastal-li některý z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f), a v § 46 odst. 6 písm. d). K žádosti o udělení souhlasu je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 42h odst. 1 písm. c) a e) a dále doklad o tom, že trvá pracovní právní vztah cizince splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle tohoto odstavce nebo odstavce 8, nebo o tom, že tento pracovní právní vztah skončil před dobou kratší než 60 dnů, a dále náležitost uvedenou v § 42h odst. 1 písm. d), pokud je k výkonu požadovaného zaměstnání nutná jiná odborná způsobilost nebo pokud doklad, kterým odbornou způsobilost prokázal při vydání zaměstnanecké karty, pozbýl platnosti.
14. Podle § 56 odst. 1 písm. j ZPC v relevantním znění dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
15. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti v relevantním znění pro účely tohoto zákona se nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
16. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žalobce v žalobě uplatnil jedinou žalobní námitku, v níž poukázal na tvrdost aplikovaných ustanovení ZPC. Omezil se přitom na tvrzení, že porušil ustanovení zákona, protože chtěl pracovat. Nutno předeslat, že právní úprava zakotvená v ustanovení § 42g odst. 7 ZPC ve znění účinném ke dni zahájení řízení o žádosti žalobce (tj. k 23. 5. 2018) explicitně vyžadovala (a i nadále vyžaduje) předchozí souhlas Ministerstva vnitra se změnou zaměstnavatele. Žalobce prokazatelně uvedený postup nedodržel, neboť žádost podal až poté, kdy na straně jedné ukončil pracovní poměr u předchozího zaměstnavatele, a zároveň již uzavřel pracovní smlouvu se zaměstnavatelem novým. Pouze pro úplnost soud

uvádí, že v pracovní smlouvě, kterou žalobce uzavřel s novým zaměstnavatelem HL, bylo jako den nástupu do pracovního poměru sjednáno datum 18. 5. 2018. Tato skutečnost vyplývá i ze mzdového listu žalobce vystaveného zaměstnavatelem HL pro rok 2018. Tvrzení žalobce, že podal žádost až v den, kdy nastoupil do (nového) zaměstnání, tedy nekoresponduje s obsahem podkladů založených ve správním spise. Ani tato okolnost by nicméně nezměnila nic na závěru, že žalobce vykonával nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, neboť se zavázal k výkonu nové práce, aniž by k tomu měl předchozí souhlas Ministerstva vnitra. Snaha (úmysl) žalobce pracovat je jistě chválná, při jejím naplnění však musí žalobce - stejně jako kdokoli jiný - respektovat pravidla stanovená zákonem. Nelze přehlédnout, že žalobce ukončil předchozí pracovní poměr u zaměstnavatele C sám na vlastní žádost (viz zrušení pracovního poměru ve zkušební době ze dne 17. 5. 2018). V tomto kontextu pak není zřejmé, jaká případná (objektivní) překážka mohla žalobci bránit v tom, aby včas (v dostatečném předstihu) podal žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele, pokud k ukončení předchozího pracovního poměru nedošlo (náhle a pro žalobce překvapivě) z vůle zaměstnavatele, ale naopak na výslovnou žádost žalobce. Lze se domnívat, že žalobce změnu pracovního uplatnění plánoval, přinejmenším musel s určitým předstihem vědět o možnosti svého jiného pracovního uplatnění, neboť nově uzavřená pracovní smlouva bezprostředně navazovala na ukončení jeho předchozího pracovního poměru.

18. Žalobce svou námitku neopřel o relevantní skutková tvrzení, která by soud mohl posoudit v intencích namítané tvrdosti zákona. Je třeba si uvědomit, že aplikovaná právní úprava sleduje zcela legitimní cíl, kterým je kontrola pracovního trhu a nutnost zajištění jeho ochrany. Naproti tomu pouhé tvrzení žalobce, že se horlivě snažil pracovat, ve světle výše uvedených okolností případu není způsobilé zvrátit závěr, že žalobce nedbal na své zákonné povinnosti, ač mu v tom nic objektivně nebránilo. V takovém případě není vůbec namístě upřednostnit individuální zájem žalobce před obecným zájmem celé společnosti (veřejným zájmem) na tom, aby každý cizinec dodržoval své zákonné povinnosti týkající se výkonu pracovní činnosti na území České republiky. Předchozí souhlas se změnou zaměstnavatele nelze nahradit dodatečně uděleným souhlasem s již fakticky učiněnou změnou zaměstnavatele.
19. Námitku poukazující na tvrdost aplikovaných ustanovení ZPC tedy soud nepovažuje za důvodnou, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s relevantní právní úpravou, přičemž správní orgány náležitě dbaly na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).
20. Námitky, které žalobce uplatnil až v replice k vyjádření žalovaného, se míjí se lhůtou pro podání žaloby, v níž jediné lze podle § 71 odst. 2 věta druhá s.ř.s. žalobu rozšiřovat o další žalobní body. Soud k nim proto jen *obiter dictum* uvádí, že pro podstatu projednávané věci je zcela bez významu, že správní orgán prvního stupně žalobce neupozornil na porušení zákona o zaměstnanosti. Taková povinnost předně pro správní orgán z právní úpravy nevyplývá, a navíc tato okolnost nemění nic na skutečnosti, že žalobce již vykonával nelegální práci [§ 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti], která ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Ničím nepodložené je pak žalobcovo tvrzení, že správní orgány jednaly liknavě se záměrem nevyhovět jeho žádosti. Soudu naprosto uniká jakákoli souvislost mezi délkou správního

řízení a zamítnutím žádosti žalobce. Nutno zdůraznit, že v rozporu se zákonem se choval žalobce, který vykonával nelegální práci, přičemž průběh správního řízení tuto skutečnost nevyvolal a ani na ní neměl jiný vliv. Poukaz žalobce na jeho příbuzenské vazby k osobám na území ČR též postrádá věcnou souvislost s posuzovanou věcí.

21. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
22. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu